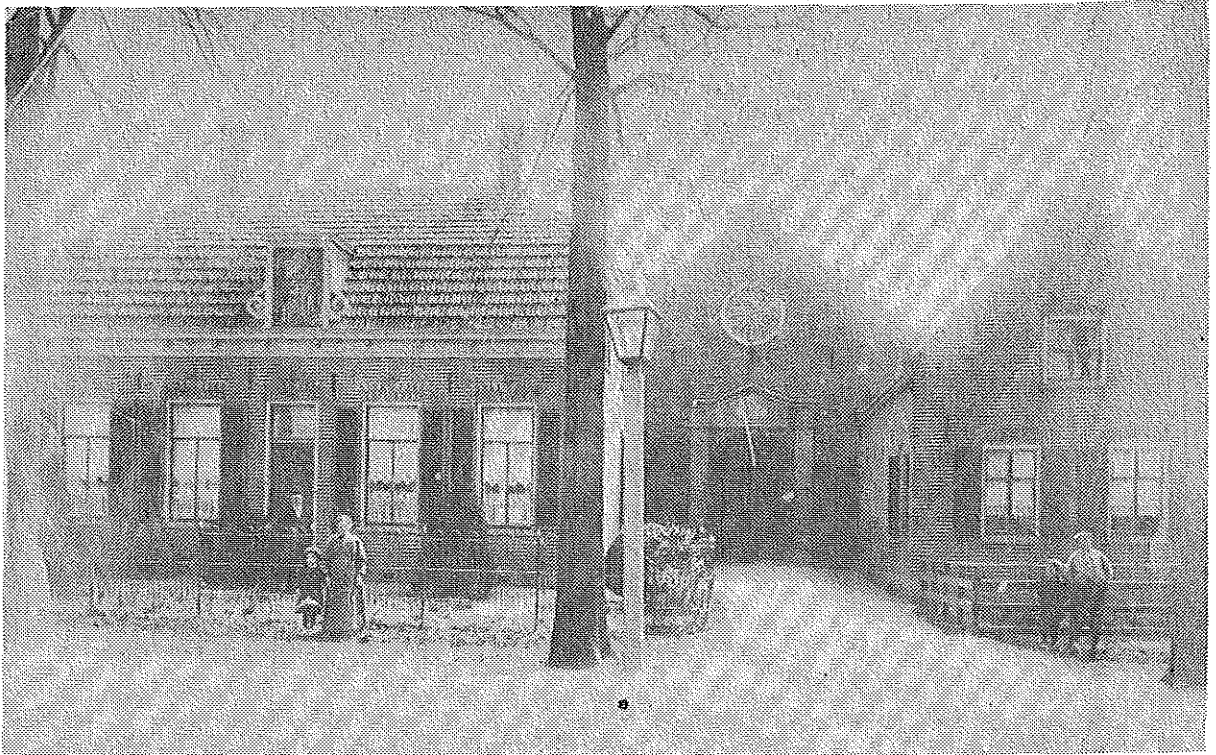

*Een herinnering aan
het 100-jarig bestaan van de
Gereformeerde kerk
van Lexmond en Hei- en Boeicop*

1888

1988

*Een herinnering aan
het 100-jarig bestaan van de
Gereformeerde kerk
van Lexmond en Hei- en Boeicop*

Wij hopen dat degene die deze dag(en) meemaakte hiermee weer iets van de sfeer van toen proeft en degene die, om wat voor reden ook, bij dit gebeuren niet aanwezig was, op deze manier alsnog iets meebeleeft van onze eeuwherdenking op 14 en 15 januari 1989.

De redactie: Aletta de Hoop
Margot den Hartogh
Linda van Snippenberg
Janny van Zessen
Cobi Stravers
Marry van Zessen

Voorwoord

Gemeenteleden in heden en verleden,

- Toen onze kerk 25 jaren telde hield de eigen voorganger een toepasselijk woord ter overdenking.
- Bij het 50-jarig bestaan sprak prof. Honig over een tekst uit Ps. 102.
- Ter gelegenheid van het 75-jarig jubileum stond weer de eigen predikant – ds. v.d. Burgh – bij dit feit stil.
- Thans hebben we voor de vierde keer herdacht en teruggezien met in ons midden vijf oud-predikanten.

Waren de eerste drie herdenkingen waarschijnlijk vanzelfsprekend, nu waren we er eigenlijk een ietse pietsie verlegen mee.

Een kerkscheuring heeft op zich tenslotte nooit iets feestelijks en bovendien zijn we weer samen op weg met de kerk die ons voorgeslacht een eeuw geleden verliet – al is dat soms een moeizaam proces en zijn we hier ter plekke nog niet zo ver.

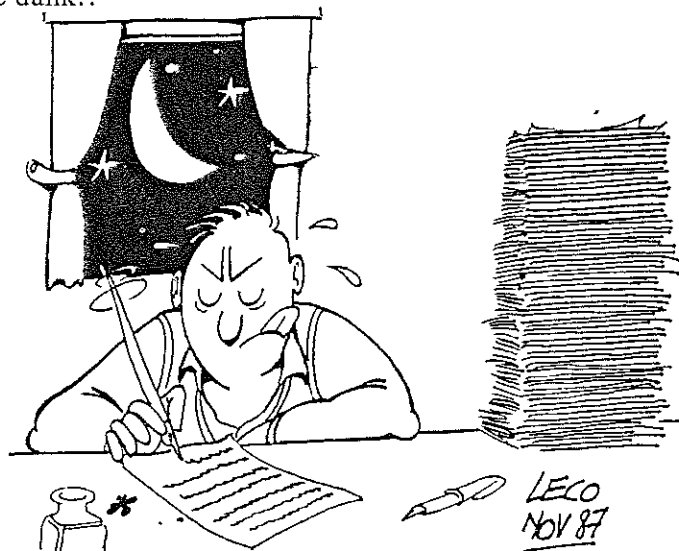
Dat neemt echter niet weg, dat in Lexmond 100 jaar een Gereformeerde Kerk geweest is, waar mensen hun geloof beleden en beleefden en de band ondervonden van het samen gemeente-zijn. Daarom leek het toch zinvol even stil te staan bij deze mijlpaal.

Staan tussen gisteren en morgen zagen we met inkeer en dankbaarheid terug en met hoop naar wat voor ons ligt, zoals het thema van deze dagen luidde.

't Welk – en dat mag best vermeld worden – een vinding was van Truus Spek-van Eck.

De week na de herdenking zag je in het dorp gereformeerden samscholen om nog even na te praten over het afgelopen weekend. Eigenlijk was elkeen verrast over de fijne sfeer en saamhorigheid die je er voelde.

Bij de redactie van Profiel werd toen het plan geboren om verschillende mensen te vragen hun gevoelens over die dag(en) of herinneringen aan vroeger op papier vast te leggen. Spontaan en een enkele keer zuchtend gaven de meesten gehoor aan onze oproep. Waarvoor vanaf deze plaats nog onze zeer gemeente dank!!

Zodoende kunnen wij u een soort jubileum-uitgave aanbieden met daarin:

- het eeuwverslag dat tijdens de reünie is gedaan;
- de reacties van leden, oud-leden en predikanten op onze vraag;
- het gedicht waarmee de bijeenkomst in het Verenigingsgebouw afgesloten werd.

Eeuwverslag

EEN IMPRESSIE VAN 100 JAAR Geref. KERK IN LEXMOND (14-1-1989)

Vandaag precies een eeuw en 19 dagen geleden was het zover.

De kalender wees 26 december van het jaar onzes Heren 1888. Tweede kerstdag dus.

Ook in Lexmond werd toen een Nederduitsch Geref. Kerk geïnstitueerd — een dolerende kerk zal er wel gezegd zijn. "De prediking des Woords door een predikant die met woord en daad getoond had de reformatie der kerken in Nederland te behartigen" — om het in de taal van toen te zeggen — had al een aanvang genomen op 12 juli 1888. Hiervoor ondernam ds. Winckel uit Oudewater de reis naar ons dorp. Of zulke diensten daarna met enige regelmaat zijn gehouden is niet bekend.

maar wel dat op 5 december 1888 ds. van Lummel uit Waarder hier preekte en na de dienst kwamen zeven lidmaten en enkele doopleden onder zijn leiding bijeen.

Uit dit kleine aantal werden drie ambtsdragers gekozen. Twee ouderlingen: Willem Scherpenzeel en Aart Westerhoud en één diaken, Teunis Versluis.

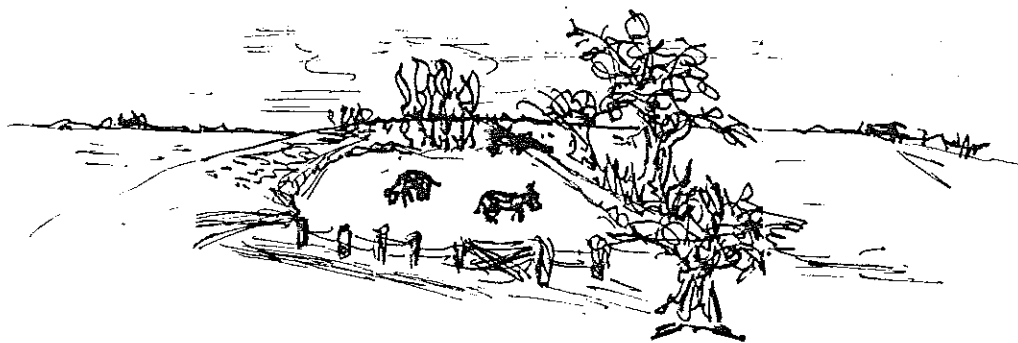
Van Willem Scherpenzeel mag wel gezegd worden de stuwende kracht geweest te zijn, die leidde tot de stichting van onze kerk. Tijdens de jaren tachtig van de vorige eeuw was hij ouderling in de Hervormde Kerk. In de notulen uit die tijd kom je Willem Scherpenzeel steeds tegen als iemand die zaken aandroeg, die te maken hadden met actuele gebeurtenissen die toen in de Herv. Kerk speelden en die wij uit de kerkgeschiedenis weten. De kerkeraad kreeg hij niet achter zich.

Dat hij een actief persoon was, blijkt ondermeer uit het feit dat hij een circulaire liet verspreiden onder de meeste gezinshoofden in Lexmond, waarin hij zijn bezwaren uiteenzette over de gang van zaken in de kerk. Zo probeerde hij de mensen te informeren, maar bovenal te activeren. Wat denk ik maar voor een heel klein deel lukte.

Op die bewuste 26ste december werden die drie mensen tijdens een avonddienst door ds. van Lummel in het ambt bevestigd, waarna belangrijke stukken ter ondertekening gereed lagen, betreffende — zoals zij dat uitdrukten — de afwijping van het synodale juk. Deze brieven waren bestemd voor Z.M. de Koning, de weleerwaarde heer Burgemeester en de Heren Kerkvoogden van de Herv. Kerk. Al snel regelde men het godsdienstonderwijs aan kinderen, jongelingen en jongedochters. Met het doen van huisbezoek gingen ze op 18 januari van start — in de notulen wordt nogal eens over huisbezoeking gesproken, wat het voor sommigen wellicht eens geweest is — niet alleen bij eigen leden, maar ook bij "diegene welke tot dan toe nog niet met de reformatie der kerk zijn meegegaan". De handel en wandel der leden werd door de opzieners nauwlettend gevolgd, want die eerste jaren stuit je telkens op eenzelfde soort zin en dat is deze: "De vraag wordt gedaan omtrent de leer en het leven der lidmaten, daaromtrent is niets vernomen." Met hoeveel leden de kerk hier begon weet ik niet en of het aantal die eerste jaren gestaag steeg evenmin. De collecte voor de diaconie bedroeg in het tweede jaar bijna 20 procent meer dan in het eerste. Maar of je daaruit mag concluderen dat het aantal kerkgangers met eenzelfde percentage toenam, durf ik niet te beweren. Tot 13 oktober moest men genoegen nemen met één dienst per zondag. Daarna konden de gelovigen zich tweemaal per rustdag geestelijk laven. In 1892 besluiten de kerken van de afscheiding en doleantie samen op weg te gaan en zich voortaan de Geref. Kerken in Nederland te noemen.

Op de plaats waar nu het gezin van de heer Floor van Buuren woont, kwam men bijeen voor de godsdiensttoefening, maar of dat vanaf het begin zo geweest is, daarover ontbreken de gegevens. Zeker is in elk geval, dat het niet duurde totdat een eigen gebouw betrokken kon worden. In de nacht van de eerste op de tweede paasdag 1894 werd de boerderij in de as gelegd. De vader van Floor, Willem van Buuren wist van zijn vader dat de koperen centen in het zendingsbusje aan elkaar gesmolten zaten.

Er was al eens uitgekeken naar een plekje om een eigen permanent onderkomen te vestigen. In de herfst van 1893 is tweemaal sprake van een eventuele aankoop van een stukje grond, zonder resultaat overigens. Nergens lees je verder iets over plannen voor kerkbouw en dan eensklaps in de notulen van 12 juli 1894 de volgende mededeling: "Eindelijk heeft broeder den Hartogh den kerkeraad het verblijvend bericht meegedeeld, dat door hem den bouw ener Kerk aan Corn. de Jong is aanbesteed om geheel gereed te zijn den eerste oktober 1894". Uit het woordje eindelijk kun je wel opmaken, dat er best zo het een en ander vooraf ging aan deze kerkbouw. Deze broeder Arie den Hartogh schonk grond plus kerkgebouw en voor de inboedel moest de gemeente zelf zorg dragen. Die kosten bedroegen tenslotte f 630,77. Op 4 november kon de nieuwe kerk in gebruik genomen worden. En op datzelfde plekje kerkt Geref. Lexmond tot op de huidige dag – nog wel!

Bij een kerk hoort een koster en daarvoor nam men Leen de Bondt en zijn vrouw aan op een jaarlijks tractement van f 42,— (80 cent per week). Tot 1903 verzorgden zij de kosterij. Daarna trad Gerrigje de Zeeuw aan. Bijgestaan door Arie van Dieren, haar eerste man, later door Teunis v. Mourik haar tweede. – Hoeveel koude voeten zullen zich gewarmd hebben aan de stoven die Gerrigje in de vroege zondagmorgen klaar maakte? –

In december 1950 stierf ze in het harnas na bijna 48 jaar trouwe dienst en is haar werk voortgezet door het echtpaar Kloens.

Na de plotselinge dood van de heer Kloens in 1968 bleef mevr. Kloens op haar post tot ook zij de sleutels overgaf aan jongere krachten, de fam. Verboom. Die hebben ons inmiddels weer verlaten, daar zij kozen voor een minder gebonden bestaan. Zodoende is de kosterij in feite vacant.

De eerste vaste organist was Roelof van Mazijk. In 1903 trekt de kerk f 25,— uit voor orgellessen aan hem en mocht het meer gaan kosten zou vader Jan v. Mazijk dat betalen. Daarenboven gaf vader Jan de verzekering dat wanneer de Heere het leven van zijn zoon spaarde, deze 3 jaar voor niets zou spelen. En Roelof van Mazijk werd inderdaad de zestiende december 1905 op deze conditie aangenomen. Die f 25,— is een goede investering gebleken, want Roel v. Mazijk heeft ruim 40 jaar de zingende gemeente ondersteund. Engelbert Spronk, Janny de Haan en Adriaan Kon hebben dat ook nog enige jaren gedaan. En thans ligt de musicale begeleiding al bijna 35 jaar in de vertrouwde handen van Peet de With.

In 1905 brak de tijd aan voor een pastorie te gaan zorgen.

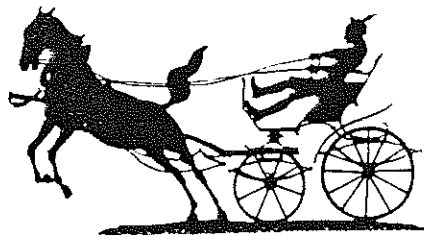
Voor de kerk stond een klein huisje waar de koster in woonde, dat werd afgebroken en verplaatst naar de plek waar nu de kosterwoning staat. De kosten hiermee gepaard gaand, werden begroot op f 1075,—. Door de afbraak van het huisje kwam er plaats vrij voor een pastorie, die echter bijna f 5000,— zou gaan kosten.

De preekvoorziening was toen – net als nu nog trouwens – een belangrijk gegeven. Het liefst zag men een dominee of oefenaar de kansel bestijgen. Aangezien dezen niet in ruime mate voorradig waren, moest men nogal eens met preeklezen genoegen nemen. Over de vraag van wie er dan één gelezen diende te worden, kun je onderling verschillen. Bij sommigen waren z.g. oude schrijvers vrij geliefd – dat zijn dominees die behoorden tot de Nadere Reformatie –. De kerkeraad raadde het echter af daarvan gebruik te maken.

In die eerste jaren konden ze niet alleen een dominee beroepen en daarom ontstonden contacten met naburige gemeenten om samen een predikant te delen. Met Meerkerk zijn er besprekingen geweest, waarin al enige afspraken werden gemaakt. De dominee zou b.v. in Lexmond gaan wonen en wanneer hij des zondags in Meerkerk moest preken, mocht hij zich niet per fiets daarheen spoeden, maar behoorde gebruik te maken van een gerij.

Lexmond liet naar verscheidene dominees een roepstem uitgaan. Helaas lange tijd vergeefs. Diaken Teunis Versluis dacht zelfs op een gegeven moment "dat er een ban hier op de gemeente rustte, daar alle pogingen faalden". In 1908 viel hun oog op dominee Steinhart uit Schoonhoven. Deze bedankte ook, maar in 1909 na een herhaald beroep, was eindelijk de uitslag positief. Ds. Steinhart heeft de gemeente gebouwd en gesticht, naar wij mogen aannemen van ouderling Piet de Ruiters, die hem goed gekend heeft en dit zo menigmaal vertelde. In 1913 is de eerste herdenking, het 25-jarig bestaan van de kerk. Ds. Steinhart sprak een toepasselijk woord op tweede kerstdag. Dat heeft bepaald indruk gemaakt, want men achtte het nuttig deze herdenkingsrede door de leraar gehouden, schematisch hetzij in de notulen of kerkbode of in een brochure weer te geven om alzo dit schone woord aan de vergetelheid te ontrukken. Ik heb er niet naar gezocht en kan dus niet vertellen of het inderdaad geschiedde. In 1917 overleed Ds. Steinhart.

In de negentiger jaren richtte men al een jongelingsvereniging op. Het begin van een meisjesvereniging ligt wel enkele decennia later. In 1920 werd gestart. Edoch, het jaarverslag in januari 1924 was geheel in mineur. Ze hadden een ramspoedig jaar achter de rug, waarin het ledental van 13 naar 6 terug liep. Nog een paar notulen volgen en officieel werd ze 5 januari 1926 opgeheven. Wat niet zeggen wil dat de meisjes 't ook hadden opgegeven. 1929 keerden ze terug en dan met meer succes. In 1922 kwam ds. Basoski de vakante plaats vullen. Hij was al emeritus en hoefde niet alle taken waar te nemen. Van hem vertellen ouderen ons, dat hij het vaak over het communisme en socialisme had. De diensten onder zijn gehoor waren van lange duur. Nederland vierde in 1923 het 25-jarig regeringsjubileum van koningin Wilhelmina. Ook hier ter plaats was het feest. Een optocht vond plaats en Ds. Basoski en ouderling Cees Versluis namen daaraan deel. De dominee zat in een koets naast Klaar van Luyt, een dochter van de kastelein uit "De Drie Snoeken". Het laat zich denken, dat niet ieder verguld was met deze vertoning. Om gezondheidsredenen moest Ds. Basoski in 1925 z'n ambt neerleggen. Weer keek men uit naar een ander. Een zekere kandidaat Willems had hier gepreekt en een beroep lag in de bedoeling. Er was echter een maar! Iemand had gehoord, dat hij een volgeling van dr. Geelkerken zou zijn. (Geelkerken beweerde dat de slang in het paradijs niet gesproken had en daarover heerste nogal wat rumoer in de Geref. Kerken.) Men besloot hem rechtstreeks te vragen hoe hij dacht over de historiciteit van de Heilige Schrift omtrent het scheppingsverhaal.

De derde predikant werd Ds. Dekker. Hij was een aardige man, die zich met zijn catechisanten ook graag eens even vrolijk verpoosde. Tijdens zo'n catechisatie-uur trof hem een hersenbloeding en in 1932 is hij hier naar z'n laatste rustplaats gedragen.

Als in die twintiger- en dertiger jaren kerkleden zich regelmatig aan de samenkomsten onttrokken of in de Herv. Kerk de eredienst bijwoonden, stond al spoedig een ouderling bij hen op de stoep om hen te vermanen en in te doen zien dat ze een verkeerde weg bewandelden. Evenzo moest de jeugd ervan doordrongen worden, dat het veruit het beste was naar een levensgenoot om te zien binnen eigen kring. Zoiets voorkwam tenminste veel narigheid.

Begin 1932 bezette Ds. Coumou de pastorie. Hij diende onze kerk 14 jaren. Dat waren heel bijzondere in de geschiedenis. De wereld ging gebukt onder een enorme economische crisis, gevolgd door een nietsontziende wereldoorlog. Maar ook de Geref. Kerken kraakten in hun voegen en spleten in 1944 uiteen, waarna ze gescheiden als synodaal- en vrijgemaakt gereformeerden verder gingen. Ds. Coumou gaf in deze moeilijke periode van malaise, duitse bezetting en kerkscheuring leiding aan onze gemeente en hield haar bijeen. Toen Ds. Coumou in 1946 ons verliet, verhuisde Ds. Knauff vanuit Westervoort met vrouw en kinderen naar Lexmond.

Na slechts drie jaar scheidden de wegen reeds en de afscheidsdienst die ik me net kan herinneren, wekte bij mij droevige gevoelens.

't Was 1953 toen wij Ds. Kats hier mochten begroeten. Ook hij vertoefde drie jaren temidden van ons. Het eerste catechisatie-onderwijs ontving ik van hem. En ik weet nog precies hoe zo'n uur ingedeeld werd. Ds. Kats begon met te vragen naar het nieuws uit de krant van de afgelopen week. Daarna volgde vragen, overhoren en behandeling van een stukje catechismus. Tot slot deden we altijd even hersengymnastiek. Een afwisselend programma dus. Voor vrouwen was het heel lang plicht te zwijgen in het midden der gemeente. In de vijftiger jaren evenwel verhieven ze hun stem en werden gehoord. Om precies te zijn: 't was najaar 1955 toen de broeders kerkeraad met algemene stemmen eraan meewerkten de zusters der gemeente kiesrecht te geven. Na het vertrek van Ds. Kats volgde een vacante periode van bijna twee en een half jaar, waarin vele vergeefse beroepen de deur uitgingen en het voor de gemeente enigszins een opgave werd telkenmale in groten getale, fris, monter en hoopvol op kennismakingsavonden te verschijnen, waarvan de verwachting niet hoog gespannen was. Niettemin kregen in dat tijdsbestek verbouwplannen van de kerk concreet gestalte. Het kerkgebouw werd vergroot en er achter verrees een nieuwe consistorie met vergaderzaal.

Net voor wij het hernieuwde geheel in gebruik namen (december 1958) deed Ds. van der Burgh z'n intrede, die de eerste tijd zittend op een oude brommer de gemeente introk, gul zwaaiend naar de Lexmondse- en Hei- en Boeicopse ingezetenen.

Ds. Ausma werd zijn opvolger. Trouw bijgestaan door z'n vrouw kregen de ouderen ruim aandacht. Zij waren het eveneens die de pastorie in het lawaaierige Lakerveld inruilden voor de nieuwe aan de rustiger Kortenhoevenseweg.

Deze kreeg in 1972 weer nieuwe bewoners. Ditmaal het gezin van Ds. van der Kevie. Bijna zes jaren zette hij zijn beste krachten voor ons in en arbeidde hier niet alleen in Gods gereformeerde wijngaard, maar ook wel daarbuiten. Tijdens zijn ambtsperiode – het was 1976 – mocht een vrouw voor het eerst zitting nemen in de kerkeraad. Pie Brouwer-v.d. Stouwe beet de spits af. Zij zat als eerste fleurige noot tussen de grijs-blauw- of bruinige colberts in de dwarsbanken voor in de kerk. En zoals het meestal gaat: is er één schaap over de dam, dan volgen er meer.

Het bleef niet bij die éne.

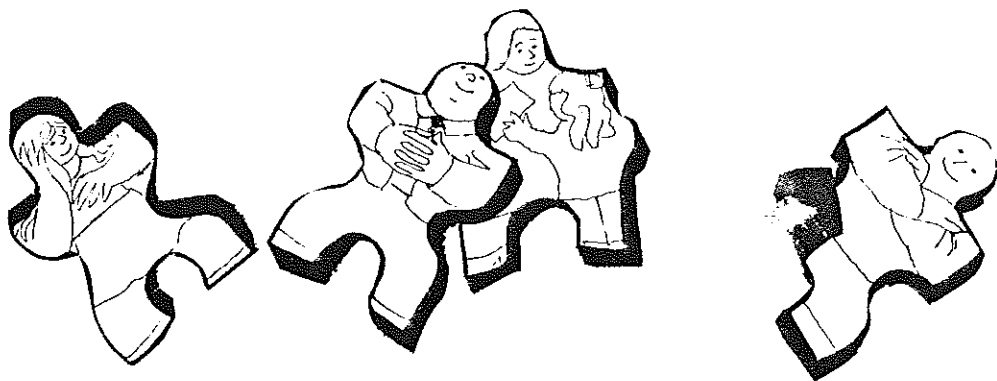
Tot slot versleten we Ds. van den Berg. Hij is een kenner van de wortels van ons bestaan – de doleantie. Afgelopen jaar verhuisde hij naar Amsterdam, evenals zijn illustere voorganger Abraham Kuyper; zodat wij nu precies als honderd jaar terug schapen zonder herder zijn.

Er zou over zoveel jaren nog heel veel meer te vertellen zijn. Over mensen die met liefde werkten in hun kerk. Over mooie en verdrietige, grappige of typische voorvallen. Lelijke halen we niet onder het stof vandaan. Kijken we met de ogen van nu naar de tijd die korter of langer al historie is geworden, ben je soms verrast over wijze inzichten, soms verbaasd over kortzichtigheid, soms glimlach je om toestanden waar ze zich druk om maakten, soms knik je instemmend: zelf zou je ook zo gehandeld hebben.

Maar het doel van hun bezig zijn hield in: hun geloof gestalte geven en dat op hun eigen manier en eigentijdse wijze overdragen aan een volgende generatie.

Wij hier zijn hun erfgenamen en proberen op onze beurt hetzelfde te doen.

NASCHRIFT

Je bezig houden met geschiedenis lijkt veel op het in elkaar leggen van een oude puzzel. Door verloop van tijd zijn er meestal wel enige stukjes zoek geraakt, zodat de plaat niet helemaal voltooid kan worden. Op zoek gaande naar het ontbrekende komt er tenslotte nog wat uit een verborgen hoekje; maar soms gebeurt het, dat er onverwachts, juist op een plek waar niemand zoeken zou, stukjes tevoorschijn komen en je alsnog een gedeelte kunt afmaken, waardoor beter zicht op het geheel ontstaat.

Speurend in het verleden overkomt je hetzelfde. Ongeveer een uur nadat ik bovenstaand "eeuwverslag" den volke kond deed, zag ik op het podium tussen allerlei notulenboeken een schrift, waarin Ds. Coumou ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van de kerk, gegevens had verzameld voor een historisch overzicht. Daarin kwamen ook enkele dingen voor uit het aller-eerste begin, die ik niet wist en toch graag nog even door wil geven.

Voordat Ds. Winckel op donderdag 12 juli 1888 hier voorging in een dienst des Woords, kwam men 's zondag bijeen voor het lezen van een preek. Hiervoor was het voorhuis van de heer P. Wink (boerderij v. Buuren) gehuurd voor f 50,— per jaar. A. Westerhoud haalde uit Culemborg 80 stoelen om de zaal in te richten. Die eerste zondag verschenen er 14 mensen, maar langzaam aan groeide dit aantal.

De preek die Ds. van Lummel hield op 5 december 1888 was naar aanleiding van Jes. 14: 32; "Wat zal men dan antwoorden de boden des volks? Dat de Heere Sion gegrond heeft, opdat de bedrukten zijns volks een toevlucht daarin hebben zouden."

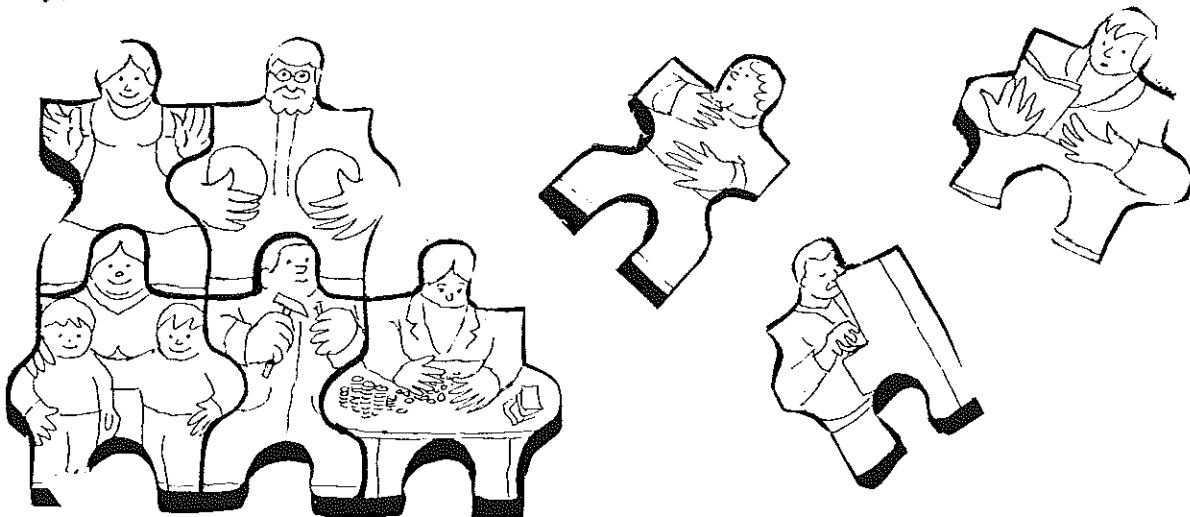
En bij de instituering bediende dezelfde dominee het Woord uit Lucas 2: 14; "Ere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde in mensen een welbehagen."

Toen de boerderij door onbekende oorzaak afbrandde van 24 op 25 maart, kon de dienst op 2e paasdag, die geleid zou worden door Ds. Smit uit Asperen, niet doorgaan. Voor de volgende zondag echter, had men reeds een andere lokatie gevonden, één tegenover het afgebrande pand. 't Was eigendom van ouderling Arie den Hartogh en waarschijnlijk moet dat de later afgebroken kosterswoning geweest zijn.

Hiermee zijn dus weer enkele stukjes op hun plaats gelegd.

Alleen de datum van de allereerste preeklezing ontbreekt nog steeds. Misschien is dit wel een stukje dat in het verborgene zal blijven.

Marry v. Zessen.

Mensen van gisteren en heden
100 jaar zijn aan ons voorbijgeleden.
Het verleden wordt geschiedenis
een verleden waarvan de toekomst gekomen is.
100 jaar "kerk-zijn", u hoort het goed
dat betekent niet alléén het gereformeerde bloed.
"Kerk-zijn" betekent echter nog meer,
leven wij in vrede met onze naaste én met onze Heer?
De Heer van de kerk, van mij, van u.
De Heer van gisteren én nu.
Wij gaan wel eens met de stormen op en neer,
maar Hij geeft ons het rustpunt weer.
Al is de rust bij ons moeilijk te bespeuren
nu er juist zoveel moet gebeuren.
U weet het, we zijn bezig met een nieuwe kerk
en daaraan vast zit veel werk.
U, als oud-Lexmonder
beschouwt dit misschien als een wonder,
dat in deze zo'n roerige tijd
veel mensen tot werken zijn bereid
om een nieuwe kerk te bouwen met heel zijn toebehoren
en ongetwijfeld gaat daarmee het oude verloren.
Daarom, oud-Lexmonders, was het fijn
dat u nog even bij ons in de oude kerk wilde zijn.
De kerk, waar ook u vroeger heeft gezeten
het plaatsje dat u nog niet bent vergeten.
Vandaar dat u vandaag ook bij ons bent
en de meesten van ons nog kent.
Ik moet u zeggen, het doet ons goed,
dat je weer iemand van weleer ontmoet.
Het was toch een vast gegeven,
dat we in die kerk of in het "kerk-zijn" iets samen mochten beleven
Wij hopen, oud-Lexmonders, één ding
dat dit alles in uw gedachten blijft als een warme herinnering.

Ons deed het in ieder geval goed,
dat u er was vandaag, niet omdat het moet,
maar uit nestgeur, uit warmte, uit bemoediging,
uit herdenking, uit dankbaarheid, uit ontmoeting.
Daarom, het was fijn
om zó met u samen te zijn.

Geef ons, als achterblijvenden, vertrouwen
en moed om met onze nieuwe kerk aan de toekomst te bouwen.
En toekomst is ons aller lot,
en bij "kerk-zijn" betekent dat leven met God.

Voor nu, wil ik u bedanken voor deze dag
misschien dat u er morgen ook weer wezen mag.
In ieder geval; het ga u goed in uw eigen plaats of stad
en als u terugdenkt, denkt u misschien: Ik heb een fijne dag gehad.

Het gaat u goed op al uw wegen.
Hopenlijk komen we elkaar wel weer eens tegen.
Een gezellige voortzetting bij uw familie of wel thuis
en wat denk je..... dan kan ik tenminste ook naar huis.

Alle gekheid op een stok m'n mensen.
De kerkeraad van Lexmond wil u het beste wensen.